

Ricard Salvat

A la memòria

Coc Ràpid (blocs.mesvilaweb.cat/carme.laura), 25 de març de 2009

Carme-Laura Gil

Home de teatre savi, enamorat de la lletra i l'escena. Investigador seriós, trobador de tresors inaccessibles. Ens explicà en Brecht i n'Espriu, quan no se'ls estimava. De formació plural, aprengué Europa a Alemanya, cofundà la mítica Escola Adrià Gual, creador del Teatre Viu, la revelació de l'experiment, conreà el teatre català, pràctic i teòric; nascut a Tortosa, mai no perdé orgullós el seu parlar, la seva fonètica, l'amor per les cultures frontereres de la terra difícil.

Company d'estudis a la facultat, de profunda brillantor, company director d'obres teatrals, on ens meravellava amb els seus dibuixos prolixos de posicionaments detallats dels actors-actrius escena per escena i amb el descobriment de literatures i autors que ens eren estranys en el país gris i aïllat. I ens enlluernà quan,

només amb 25 anys, guanyà el «Joanot Martorell» amb la novel·la «Animals destructors de lleis» de vida accidentada per la dura censura.

Des de la càtedra universitària donava generosament el seu saber, constructor i destructor de veritats... Estimà sempre el teatre i el país i ambdós el van decebre, gasius. La seva exigència i mirada intel·ligent eren una crítica temuda. I era humil, sense doblecs, honest i tendre, amb la família estimada, i els amics i les gents.

La seva relació amb el teatre ha estat una història d'amor. Ahir acabà l'últim acte, baixà el teló. I, tot seguit, la pesada cortina de vellut s'ha obert, Ricard Salvat surt a l'escenari, sol, a rebre els aplaudiments del públic dempeus. I somriu, feliç i generós, amb un adéu inacabable.